

РЕШЕНИЕ

№ 6595

гр. София, 04.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 07.11.2012 г. в следния състав:**

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **7376** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 233 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба от Е. М. П. – полицейски инспектор VI степен в група „Оперативна дежурна част” в 6 РУ „Полиция” в Столичната дирекция на вътрешните работи срещу Заповед № з-368/16.07.2012 г. на заместник - началника на 6 РУ „Полиция” в Столичната дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 224, ал. 2, т. 2, вр. чл. 226, ал. 1, т. 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи, вр. чл. 227, ал. 1, т. 11 и т. 13 от ППЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от 6 месеца.

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена в противоречие с материалноправни норми - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Искане за отмяната на заповедта.

Ответникът – заместник-началникът на 6 РУ „Полиция” в Столичната дирекция на вътрешните работи изразява становище за неоснователност на жалбата, административният акт е законосъобразен, издаден в съответствие с материалния закон и при спазване на административно производствените правила за издаването му.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със Заповед № з-368/16.07.2012 г. на заместник - началника на 6 РУ „Полиция” в Столичната дирекция на вътрешните работи на Е. М. П., на основание чл. 224, ал. 2, т. 2 (неизпълнение на служебни задължения), чл. 226, ал. 1, т. 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи, вр. чл. 227, ал. 1, т. 11 и т. 13 от ППЗМВР (неизпълнение на служебни задължения, действия, насочени към ограничаване или затрудняване на подчинените при упражняване на дадените им права или при изпълнение на задълженията им), е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от 6 месеца. От събраните по делото доказателства се установява, че на 17.04.2012 г. за времето от 07.00 ч. до 19.00 ч. полицейските служители Г. Р. Г. и Н. Й. Е. били назначени като АП-171, обслужващ района на кв. М. ливади. Около 18.10 ч. при обход на [улица]забелязали скутер, управляван от лица без предпазни каски. Било установено, че скутерът се управлява от С. Е. К. и Б. Б. П.. Полицаяте поискали документите за скутера, но такива не им били представени. На място била направена справка по отношение на двете лица и на скутера, като било установено, че лицата и скутера не се издирват. Полицай Г. докладвал на ОДЧ в 6 РУ „Полиция”, откъдето му било разпоредено да се обади на мобилния телефон. Предвид обстоятелството, че лицата нямали документ за собственост на мотореда и никакви други за същия, полицай Г. уведомил полицай П. от ОДЧ в 6 РУ „Полиция”, който разпоредил да се извършат последващи действия по етапния ред. Лицата били закарани в 6 РУ „Полиция” със служебния автомобил, а скутерът бил придвижен от полицай Е. с цел установяване на собствеността му. В 6 РУ „Полиция” полицай Г. представил на инспектор П. двете лични карти на лицата, като било установено, че С. Е. К. е криминален контингент. Инспектор П. разпоредил на полицай Г. да провери номерата на рамата на мотореда, полицай Г. изпълнил разпореждането, след като започнал съставянето на АУАН на двете лица по ЗДвП. По-късно се явило лицето И. Н. С., което посочило, че моторедът е собственост на неговия дядо и представило регистрационен талон – II част. По-късно се появил и бащата на Б. Б. П.. Полицай Г. връчил съставените АУАН на Б. Б. П., като той отказал да ги приеме и да ги подпише. Инспектор П. разпоредил на полицай Г. лицата да бъдат освободени. Действията по разпореждането от полицай П. за освобождаването на лицата административният орган е определил като неправомерни, приел е, че е действал в нарушение на Инструкция Из-1373/21.06.2010 г. за организацията и реда за осъществяване на дежурство в Министерството на вътрешните работи – раздел III, чл. 31, т. 1 – оперативният дежурен изисква от гражданите и длъжностните лица да спазват нормативните актове, регламентиращи сигурността, обществения ред и борбата с престъпността, като в рамките на компетентността си взема необходимите мерки и т. 2 – организира задържане на граждани в случаите и по ред, определени със закон, което същият не е сторил прямо подчинените си служители – Г. и Е.. Административният орган също така е приел, че инспектор П., след като е бил уведомен за доведени лица – П. и К. в районното управление с полицейски автомобил, при което е било нарушено правото на същите на свободно придвижване и съгласно чл. 65, ал. 1 и чл. 68, ал. 1, чл. 69, ал. 2, т. 2, предложение първо от Закона за Министерството на вътрешните работи е следвало оформяне на документи по задържането им в подразделение на Министерството на вътрешните работи, заповед и съпътстващи я документи, удостоверяващи повода и времето им на престой в районното управление. Посочил е, че инспектор П. е разпоредил последващи действия на полицай Г. и на полицай Е. доведените лица да бъдат освободени незабавно, при

условие, че е знаел, че не са изготвени необходимите документи по престоя на доведените в полицейското управление лица. Предвид изложеното административният орган е определил наличието на данни за извършено дисциплинарно нарушение от жалбоподателя по чл. 224, ал. 2, т. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи, вр. чл. 227, ал. 1, т. 11 и т. 13 от ППЗМВР. Дисциплинарното наказание е наложено и на основание изготвено предложение № 33366/12.07.2012 г. от заместник-началника на 6 РУ „Полиция”, в което е отразена и изложената фактическа обстановка. Така установената фактическа обстановка се приема за осъществила се и въз основа на сведенията, дадени от двамата полицейски служители и от тези, дадени от самия жалбоподател.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена чрез административния орган в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна, но по съображения различни от изложените в жалбата.

От събраните по делото доказателства се установява, това е и обстоятелство, по което страните не спорят, че жалбоподателят в производството пред настоящата инстанция инспектор П. – ОДЧ в 6 РУ „Полиция” в Столичната дирекция на вътрешните работи е бил уведомен от АП 171 около 18.10 ч., че лицата Б. Б. П. и С. Е. К. са били доведени в 6 РУ „Полиция” със служебен автомобил, при което е било ограничено правото им на свободно придвижване. От събраните по делото доказателства се установява също така, че инспектор П. е разпоредил незабавното освобождаване на двете лице – обстоятелство, което се потвърждава и от дадените от него обяснения. Съгласно чл. 65, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи за отвеждане на задържаното лице в определеното за задържане място полицейските органи издават писмена заповед. В поцесния случай, от събраните по делото доказателства се установява, че за целия период на престоя си лицата П. и К. са се намирали или в коридора или пред сградата на 6 РУ „Полиция” в Столичната дирекция на вътрешните работи (обстоятелство, което е отразено и в изготвената справка, извършена по проверка по сигнал вх. № Ж-116/2012 г.), т.е. същите нито са били отведени за задържане в определено задържане място, нито пък са били задържани в подобно място. Предвид това обстоятелство не може да се направи обоснован извод за необходимостта от оформяне на документи за задържането им и съпътстващи документи, каквото обстоятелство се съдържа в обжалваната заповед. Действително, съгласно посочената като нарушена от жалбоподателя разпоредба на чл. 31, т. 1 от Инструкцията за организацията и реда за осъществяване на дежурство в Министерството на вътрешните работи оперативният дежурен изисква от гражданите и длъжностните лица да спазват нормативните актове, регламентиращи сигурността, обществения ред и борбата с престъпността, като в рамките на компетентността си взема необходимите мерки. В процесния случай, обаче от мотивите на обжалваната заповед не би могъл да се направи извод какви мерки, които са били необходими не е предприел жалбоподателят по време на осъществяване на службата си, които се съдържат в нормативните актове, регламентиращи сигурността, обществения ред и борбата с престъпността. Необходимите мерки, което е следвало да предприеме жалбоподателят в производството пред настоящата инстанция при осъществяване на службата си в процесния случай не се съдържат като посочени и в предложението, въз

основан на което е била издадена обжалваната заповед. Единственото ясно посочено от страна на административния орган нарушение, което се твърди, че е било осъществено от жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция е това по чл. 31, т. 2 от Инструкцията за организацията и реда за осъществяване на дежурство в Министерството на вътрешните работи. Съгласно посочения текст оперативният дежурен организира задържане на граждани в случаите и по ред, определен със закон. От мотивите на обжалваната заповед следва, че нарушението се е изразило в това, че лицата са били задържани, от страна на жалбоподателя е следвало оформяне на документи по задържането им и съпътстващи ги документи, а вместо това жалбоподателят е разпоредил последващи действия на полицаи Г. и полицаи Е. доведените лица да бъдат освободени незабавно. С оглед на събраните по делото доказателства следва извода, че не е налице нарушението по чл. 31, т. 2 от Инструкцията за организацията и реда за осъществяване на дежурство в Министерството на вътрешните работи. Съгласно посочения текст оперативният дежурен организира задържане на граждани в случаите и по ред, определен със закон. Както се посочи и в мотивите на настоящото решение, от събраните по делото доказателства се установява, че лицата П. и К. при отвеждането им в 6 РУ „Полиция” са се намирали или в коридора на полицейското управление или пред сградата на полицейското управление. Посочените места не могат да се определят като места за задържане по смисъла на чл. 5, ал. 1 от Инструкция № Из-1711 от 15.09.2009 г. за оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица в структурите на Министерството на вътрешните работи и реда в тях. Следователно, лицата не са били отведени за задържане в определено за задържане място в сградата на 6 РУ „Полиция”. Съгласно чл. 65, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи за отвеждане на задържаното лице в определеното за задържане място полицейските органи издават писмена заповед. Предвид това и след като е съобразил обстоятелството, че спрямо лицата не следва да се предприемат действията по чл. 65, ал. 1 от Закона за министерството на вътрешните работи жалбоподателят е разпоредил незабавното им освобождаване. Следователно, от събраните по делото доказателства не се установиха нарушения от страна на жалбоподателя на чл. 31, т. 2 от Инструкцията за организацията и реда за осъществяване на дежурство в Министерството на вътрешните работи. От събраните по делото доказателства не се установи неизпълнение на служебни задължения на жалбоподателя по смисъла на чл. 227, ал. 1, т. 11 от ППЗМВР. Едновременно с това не се установи и твърдяното нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 13 от ППЗМВР, съгласно който дисциплинарно наказание порицание се налага при действия, насочени към ограничаване или затрудняване на подчинените при упражняване на дадените им права или при изпълнение на задълженията им. От събраните по делото доказателства не се установява при изпълнение на служебните си задължения жалбоподателят да е осъществил действия, които са насочени към ограничаване или затрудняване на подчинените при упражняване на дадените им права или при изпълнение на задълженията им. Това обстоятелство не се установява и от дадените от полицейските инспектори Г. и Е. обяснения. От доказателствата по делото (предложението за налагане на дисциплинарно наказание) се установява, че полицаи Г. именно в изпълнение на разпореждането на жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция е съставил два броя актове на Б. Б. П. за установяване на административни нарушения за констатираните нарушения по ЗДвП, които са били връчени на същия,

той е отказал да ги подпише, което обстоятелство е било удостоверено с подпис от полицейски инспектор В. М..

Заповедта е издадена и при нарушение на чл. 229, ал. 1 от Закона за министерството на вътрешните работи. Съгласно посочения текст дисциплинарно наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения, освен когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения. От събраните по делото доказателства не се установява държавният служител да е бил изслушан от органа, наложил дисциплинарното наказание. Не се установява също така да са приети писмените му обяснения. Не представляват дадени обяснения по смисъла на чл. 229, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи даденото от жалбоподателя сведение. От събраните по делото доказателства не се установява същото да е било поискано от органа, наложил дисциплинарното наказание или пък да е било отправено до него, не се установява, същото да е достигнало до дисциплинарно наказващия орган, респективно при тези обстоятелства да е обсъдено от него при налагането на дисциплинарното наказание. Предвид това не може да се направи обоснован извод за наличието на обстоятелството на приемане на писмените обяснения от дисциплинарно наказващия орган.

Неоснователно е оплакването, съдържащо се в жалбата за необразувано по отношение на държавния служител дисциплинарно производство. Дисциплинарните нарушения, при които е необходимо и задължително образуването на дисциплинарно производство са посочени в чл. 230 от Закона за Министерството на вътрешните работи и предвид обстоятелството, че твърдяното за извършено нарушение от жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция не е сред тях, то и не е необходимо образуването на дисциплинарно производство.

При тези данни съдът намира, че обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма, но в противоречие с материалноправните норми.

По изложените съображения оспореният административен акт е незаконосъобразен, поради което жалбата е основателна.

От страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на направените по делото разноски, което с оглед изхода на спора следва да се уважи, като на жалбоподателя се присъдят направените по делото разноски, представляващи разноски за адвокат в размер на 400 лв. по представен договор за правна защита и съдействие № 0275045 и разноски, представляващи внесена държавна такса за образуване на съдебното производство в размер на 10 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК

РЕШИ

ОТМЕНЯ Заповед № з-368/16.07.2012 г. на заместник - началника на 6 РУ „Полиция” в Столичната дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 224, ал. 2, т. 2, вр. чл. 226, ал. 1, т. 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи, вр. чл. 227, ал. 1, т. 11 и т. 13 от ППЗМВР на Е. М. П. е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на Е. М. П., ЕГН

[ЕГН] направените по делото разноси в размер на 410 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ